

N:o 67.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 17 Maj 1871.
 — — — — Andra Kammaren den 18 — —

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse till Kongl. Maj:t, i anledning af
 Kongl. Maj:ts nådiga Proposition till Riksdagen, med förslag
 till förordning angående fattigvården.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 23 och Memorial N:o 27.)

S. A. K.

I underdånig skrifvelse den 13 Maj 1869 har Riksdagen anhållit, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета ny förordning angående fattigvården i riket i hufvudsaklig öfverensstämmelse med af Riksdagen föreslagna allmänna grunder. Sedan förslag till sådan förordning blifvit, efter nådigt uppdrag, utarbetadt i enlighet med nämnda grunder samt öfver detta förslag Eders Kongl. Maj:ts och Rikets Kammarrätt och Eders Kongl. Maj:ts samtliga Befallningshafvande afgifvit infördrade underdåniga yttranden, har Eders Kongl. Maj:t i nåder uppdragit åt dertill förordnade komiterade att, efter tagen kännedom om nyssnämnda yttranden, verkställa granskning af omförmälda författningsförslag och derefter inkomma med det underdåniga utlåtande och ytterligare förslag, hvartill en sådan granskning kunde föranleda; hvarjemte till komiterades behandling öfverlemaats Rikets Ständers underdåniga skrifvelser den 26 Mars 1863 och den 20 Juni 1866, om ändring i den nu gällande förordningen angående fattigvården, tillika med Kammarrättens öfver samma skrifvelser afgifna underdåniga yttranden äfvensom ett från Högsta Domstolen infördradt utlåtande i fråga om behandlingen af underdåniga besvär i vissa

fattigvårdsmål; och hafva komiterade den 20 December nästlidna år inkommit med underdånigt betänkande jemte förslag till ny författning i ämnet, hvarefter Eders Kongl. Maj:t, som tagit i öfvervägande hvad ej mindre Riksdagen och Rikets Ständer i ofvanberörda skrifvelser andragit, än äfven komiterade samt öfriga vederbörande yttrat och hemställt samt tillika låtit Eders Kongl. Maj:t föredragas ett inom Ekklesiastik-departementet uppgjort förslag till förordning angående fattigvården, i nådig Proposition till Riksdagen den 17 sistlidne Mars öfverlemnadt sistnämnda förslag, på det att Riksdagen, i fråga om de delar af förslaget, hvilka äro att hänföra till kommunallag eller angå statens skyldighet i vissa fall att bekosta fattigvård, måtte, jemlikt 57 § Regeringsformen, fatta beslut samt jemväl öfver förslaget i öfrigt afgifva underdånigt yttrande.

Efter tagen kännedom af ofvanberörda äfvensom de flera frågan rörande handlingar, som blifvit till Riksdagen öfverlemnade, har Riksdagen nu tagit derta ärende under öfvervägande, dervid Riksdagen, som ansett förändringar erfordras i vissa delar af förslaget på sätt Riksdagen går att här nedan närmare angifva, funnit sig höra i öfrigt förslaget antaga.

I fråga om dem, som skola utgöra föremål för fattigvård, har Riksdagen ansett det vara mera öfverensstämmande med de grunder, på hvilka förslaget i öfrigt hvilat, att af de villkor, som förutsättas för att fattigvårdssamhälle skall vara skyldigt att lemna fattigvård åt annan behöfvande, än den, som är minderårig, nemligen saknad af egna medel samt vård och underhåll af annan äfvensom att personen är till följd af ålderdom, själs- eller kroppssjukdom, vanförhet eller lyte urständsat att genom arbete förvärfva hvad till lifvets uppehållande oundgängligen erfordras, det sednare vilkoret ställes i främsta rummet, dervid Riksdagen jemväl trott att genom uttrycket "oförmögen att genom arbete förvärfva" stadgandet skulle erhålla en lydelse, hvarigenom det lemnade säkrare grund för bedömande i hvarje särskildt fall, huruvida samhället är skyldigt att lemna fattigvård.

Sednare momentet i § 3 utsträcker åliggandet enligt nu gällande lag för föräldrar och barn att i mån af behof, å ena, och förmåga, å andra sidan, försörja hvarandra till alla dem, som sins emellan äro i rätt ned- eller uppstigande skyldskap. En sådan utsträckning af försörjningsskyldigheten har syntes Riksdagen ej vara af omständigheterna påkallad, — i fråga om skyldemäns i rätt uppstigande led åliggande att försörja barnbarn till och med någon gång obillig, särdeles om stadgandet tolkas så, att nämnda åliggande afser jemväl dem, som äro af oäkta börd; och i öfrigt torde väl denna inbördes underhållsskyldighet, med lika mycket skäl som den utsträcker på sätt det blifvit föreslaget, kunna utvidgas jemväl till andra skyldemän, såsom t. ex. syskon.

För det fall, att fattigvårdssamhälle, som är fördelat i kretsar eller rotar, beslutar rotefördelningens upphäfvande, har Riksdagen väl ansett en återgång till en för hela kommunen gemensam fattigvårdsförvaltning icke böra bindas vid enahanda villkor, som gälla för rotefördelnings införande. Under det denna varit gällande kunna missförhållanden hafva uppstått, genom hvilka en eller flera rotar blifvit synnerligen lidande och hvilka icke kunnat afhjelpas på den väg, förslaget i öfrigt lemnar öppen, och det skulle i sådana fall vara obilligt att låta rotefördelningens bibehållande bero på dem, som hade något mera än en tredjedel af de å kommunalstämma närvarandes röstetal; men med afseende å frågans grannliga beskaffenhet och för att förebygga, att rotar, som på ett mindre tillfredsställande sätt skött sina fattigvårdsangelägenheter och derigenom måhända ådragit sig ökad fattigvårdstunga, må kunna öfverflytta denna på de öfriga rotarne emot deras vilja,

har Riksdagen ansett, att till Eders Kongl. Maj:ts förslag, att för rotetofördelnings uppläfvande skulle fordras beslut i vanlig ordning å kommunalstämma, borde fogas enahanda föreskrift om beslutets öfverlemnande till pröfning af Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, som skulle gälla för rotetofördelnings införande och bibehållande.

Det i § 17 förekommande stadgandet om skyldighet att lemna kyrkoherde särskild underrättelse om fattigvårdsstyrelsens och följaktligen äfven rotestyrelsens sammanträden, har Riksdagen ansett böra utgå. Motsvarande stadgande förekommer icke i nu gällande förordning om fattigvården och skulle, särdeles i vidsträcktare socknar, der rotetofördelning är införd, leda till omgång och kostnad.

I afseende å villkoren för förvärfvande af hemortsrätt, hvilket i Eders Kongl. Maj:ts förslag gjorts beroende deraf, att den, för hvilken behof af fattigvård uppstått, i ett fattigvårdssamhälle för två på hvarandra följande år författningsenligt blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, hade den af Eders Kongl. Maj:ts sednast utsedda komité för fattigvårdsfrågan föreslagit, att en hvar i fattigvårdshänseende skulle anses tillhöra det fattigvårdssamhälle, hvarest han sednast blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, dock att en i ett samhälle inflyttad person icke, genom att till följd af inflyttningen hafva blifvit eller bort blifva i samhället mantalsskrifven derstädes, förvärfvade hemortsrätt, utan bibehölls vid den hemortsrätt, han näst derförut egde, så framt han sjelf, hans minderåriga barn eller hans hustru, antingen i det samhälle, till hvilket inflyttning skett, innan ett år förflutit sedan han till följd af inflyttningen blifvit eller bort blifva derstädes mantalsskrifven kommit i sådant behof af fattigvård, som samhället var skyldigt afhjelpa, eller ock af annat samhälle under loppet af ett år näst derförut eller näst derefter åtnjutit fattigvård; likasom ej heller mantalsskrifning med afseende å tilltänkt inflyttning blef bestämmande i afseende å hemortsrätten, derest ej inflyttning derefter egt rum. — Ehuru Riksdagen funnit att, äfven med antagande af det utaf komitéen sålunda framställda förslag, kan inträffa, att ett fattigvårdssamhälle belastas med fattigvård åt en person, som icke vistats så lång tid inom samhället, att hans fattigvård skäligen kan anses böra af detta bekostas, har Riksdagen likväl, utgående från den grundsats, att en hvar enligt regel bör i afseende å fattigvård höra till den kommun, dit han i allmänhet i borgerligt hänseende hör, och hufvudsakligen med hänsyn till svårigheten att kunna åstadkomma den för bestämmande af en persons hemortsrätt nödiga utredning, hvarest han sednast för två på hvarandra följande år författningsenligt bort vara mantalsskrifven, ansett öfvervägande skäl tala för komitéens förslag.

För stadgandet, att den hemortsrätt, någon eger, då han fyller 15 år, skall anses fortfara till dess han sjelf erhåller annan sådan rätt, har Riksdagen antagit en förändrad lydelse, öfverensstämmande med komitéens förslag.

Enligt § 39 skall inom hvarje fattigvårdssamhälle finnas behöfligt antal tillsyningsmän, hvilka böra anhålla betlare och med dem anställa förhör samt i öfrigt förfara enligt fattigvårdslagen och de särskilda föreskrifter, fattigvårdssamhället kunde finna nödigt meddela. — Riksdagen har trots det vara, till förekommande af godtycklig behandling af de betlande, angeläget att fattigvårdslagen allena, som i denna del står på gränsen af brottnålslag, tjénar vederbörande till rättesnöre.

Ansvarspåföljden för betlare har Riksdagen ansett kunna mildras, så att kortaste arbetstiden, äfven för den, som kan anses fullt arbetsför, blefve en månad, hvarigenom man jemväl undginge svårigheten att i hvarje förekommande fall afgöra, huruvida den ifrågavarande personen är att betrakta såsom fullt arbetsför eller mindre arbetsför.

Slutligen har Riksdagen i afseende å 46 § 4 mom. velat fästa uppmärksamheten derpå, att genom uteslutande af orden "inom länet" stadgandet skulle erhålla den omfattning, att det kunde tillämpas jemväl på Stockholms stad.

Med underdånig anmälan om de anmärkningar, hvilka sålunda vid granskning af Eder Kongl. Maj:ts ifrågavarande nådiga förslag förekommit, får Riksdagen i underdånighet meddela, att Riksdagen för sin del ansett, att, för den händelse ny förordning om fattigvården skulle komma att af Eders Kongl. Maj:t i nåder utfärdas, åt densamma bör gifvas det innehåll, härhos bifogade förslag utvisar. Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 18 Maj 1871.

Förslag

till förordning angående fattigvården.

I.

Allmänna bestämmelser.

§ 1.

Be finnes minderårig eller den, som i följd af ålderdom, kropps- eller sinnessjukdom, vanförhet eller lyte är oförmögen att genom arbete förvärfva hvad till lifvets uppehållande oundgängligen erfordras, sakna egna medel samt underhåll och vård af annan; då skall nödtortig fattigvård honom lemnas.

Med minderårig förstås i denna förordning den, som yngre är än femton år.

§ 2.

För beviljande af fattigvård i andra fall än dem, hvilka i 1 § omförmälas, eger fattigvårdssamhälle bestämma de grunder, som böra af samhällets fattigvårdsstyrelse iakttagas. Har sådant bestämmande ej skett, ankommer på styrelsen att meddela fattigvård i den mån styrelsen pröfvar nödigt.

§ 3.

En hvar, som är arbetsför, skall utan fattigvårdssamhälles betungande försörja sig sjelf och sina minderåriga barn, så ock arbetsför man sin hustru; åliggande i öfrigt föräldrar och barn att i mån af behof, å ena, och förmåga, å andra sidan, hvarandra försörja.

§ 4.

För försörjning af tjenstehjon, statfolk samt fabriks-, handtverks-, bruks- eller grufve-arbetare äfvensom af deras hustrur och hemmavarande minderåriga barn skall, under den tid arbetsaftalet gäller, husbonde ansvara, så att de ej falla fattigvården till last.

§ 5.

För öfrigt skall, der särskilda stadganden om fattigvård äro meddelade, såsom i fråga om understöd till fattigt barn i skolåldern eller till den, som från allmän arbetsanstalt eller fängelse frigifves, eller om kostnadsfri vård å lasarett af medellösa inom lasarettets distrikt insjuknade personer, som tillhöra annat lasarett-distrikt, gälla hvad sålunda är stadgadt.

II.

Om fattigvårdssamhälle.

§ 6.

1. Hvarje socken å landet samt hvarje stad eller köping, som har egen kommunalförvaltning, utgör för sig ett fattigvårdssamhälle.

2. Hafva två eller flera socknar å landet eller lands- och stadskommun gemensam kommunalförvaltning, skola de ock samfäldt såsom ett fattigvårdssamhälle anses.

3. Särskilda fattigvårdssamhällen må ock kunna förena sig om bildande af gemensam arbetsanstalt eller om annan gemensam åtgärd för fattigvård; dock skall, då fråga är om inrättande af tvångsarbeitsanstalt, anmälan derom göras hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, som har att ärendet jemte eget yttrande till Kongl. Maj:ts pröfning öfverlemnas.

§ 7.

§ 7.

Fattigvårdssambälles beslutanderätt utöfvas å landet vid kommunalstämma eller, der kommunalfullmäktige äro utsedde, af dessa, samt i stad å allmän råd-stuga eller af stadsfullmäktige, der sådana finnas. Verkställighet och förvaltning tillkomma fattigvårdstyrelse, på sätt här nedan bestämmes.

§ 8.

1. Fattigvårdssambälle å landet eger rätt att i afseende å fattigvården i dess helhet eller viss del deraf fördela sig i rotar med åliggande för hvarje rote att besörja sin fattigvård; gällande dock, såsom grundvilkor för sådan fördelning, ej allenast att den inom samhället då för handen varande fattigvårdstungan så jemnt som möjligt utskiftas samt att, derest antagligt är, att en eller annan rote till följd af särskildt förhållande kommer att i framtiden tillskyndas jemförelsevis större fattigvårdstunga, derefter lämpadt årligt bidrag af samhället lemnas till sådan rotes enskilda fattigvård, utan äfven att, om, sedan fördelningen kommit till stånd, någon rote skulle till följd af inträffande särskilda omständigheter, de der icke af rotens åtgörande berott, drabbas af allt för tryckande fattigvårdstunga, samhället lemnar roten det understöd, som, derest öfverenskommelse icke kan träffas. Kongl. Majts Befallningshafvande skäligen pröfvar.

2. Fråga om fattigvårdssambälles fördelning i rotar må endast vid ordinarie kommunalstämma till behandling förekomma, och erfordras för beslut om sådan fördelnings införande två tredjedelar af de närvarandes röster efter röstvärdet; börande i beslutet noggrannt upptagas de särskilda vilkoren för fördelningen jemte bestämmelser, dels huru frågor om rotes fattigvårdsangelägenheter skola behandlas och afgöras, dels huru bidrag till så väl rotarnes enskilda som äfven samhällets gemensamma fattigvård skola utgöras, dels huru redovisning för rotes fattigvårdsförvaltning skall afgifvas och dels i hvilken mån de grunder, som, enligt hvad här nedan om hemortsrätt stadgas, gälla i afseende på visst fattigvårdssambälles skyldighet att bekosta fattigvård, skola tillämpas i fråga om enahanda skyldighet för rote. Är beslut om rotefördelning sålunda fattadt, skall frågan dock hvila till nästa ordinarie kommunalstämma. Blifver vid denna stämma beslutet med förnämnda röstöfvervigt förnyadt, skall det öfverlemnas till pröfning af Kongl. Majts Befallningshafvande, som detsamma antingen oförändradt fastställer eller af skäl, som skola anföras, ogillar.

3. Har Kongl. Majts Befallningshafvande fastställt beslut om fattigvårdssambälles fördelning i rotar, fortfär den fördelning, till dess annorlunda bestämmes, dock minst fem år; och må förslag om upphäfvande eller förändring deraf ej väckas förr än under femte året, sedan fördelningen trädde i verkställighet. Förslag om rotefördelnings upphäfvande pröfvas vid ordinarie kommunalstämma och gäller såsom beslut den mening, hvilken flertalet af de närvarande efter röstvärdet bifaller. Beslutet underställes Kongl. Majts Befallningshafvandes pröfning och eger, der beslut om rotefördelnings bibehållande blifvit fastställt, fördelningen fortfarande bestånd under lika lång tid, som här ofvan är nämnd. I fråga åter om förändring af rotefördelning iakttages hvad om införande af sådan är stadgad.

4. Der fördelning i rotar kommit till stånd, ansvarar icke desto mindre fattigvårdssamhället för fullgörandet af rotarnes skyldighet att lemna fattigvård, dock mot godtgörelse af rote, som vederbör.

§ 9.

1. På hvarje fattigvårdssamhälle ankommer att i öfverensstämmelse med denna förordning ordna sin fattigvård på sätt efter ortens särskilda förhållanden lämpligast finnes, dock så att betlande må förekommas; börande fattigvårdssamhälle låta sig angeläget vara att bilda arbetsanstalt för personer, som stå under fattigvårdsstyrelsens husbondevälde, samt att verka derför, att genom inrättande af spar- och nödhjelps-kassor eller medelst andra tjenliga åtgärder framtida fattigvårdsbehof i möjlig mån förebygges.

2. Vill fattigvårdssamhälle enskildt för sig inrätta tvångsarbetsanstalt, gäller hvad om behandling af sådan fråga är i 6 § 3 mom. stadgadt.

3. De bestämmelser angående fattigvårdens ordnande och handhavande, hvilka fattigvårdssamhälle finner erforderliga, skola upptagas i reglemente, som, efter det fattigvårdsstyrelsen dertill afgifvit förslag, af samhället fastställles; Kongl. Maj:ts Befallningshafvande likväl obetaget att pröfva lagligheten af sådan bestämmelse, då fråga om tillämpning deraf forekommer.

III.

Om fattigvårdsstyrelse.

§ 10.

1. I hvarje fattigvårdssamhälle skall finnas en fattigvårdsstyrelse, hvilken å landet, der ej samhället annorlunda förordnar, utgöres af kommunalnämnden.

2. Är fattigvårdssamhälle fördeladt i rotar, skall jemväl finnas en fattigvårdsföreståndare inom hvarje rote; ankommande på rote att bestämma, huruvida dess fattigvårdsangelägenheter skola af särskild styrelse handhafvas.

3. Kyrkoherden eller den, hans ställe företräder, är berättigad att i de inom pastoratet för fattigvårds handhavande utsedda styrelsers förhandlingar och beslut deltaga.

§ 11.

Den, som vill söka fattigvård, eger att anmäla sig hos ordföranden i fattigvårdsstyrelsen i det fattigvårdssamhälle, inom hvilket han vistas, eller hos kyrkoherden eller annan ledamot i samma styrelse eller tillsyningsman, som i 39 § omförmäles, eller den person, styrelsen kan hafva utsett att sådan anmälan emottaga, samt inom rote hos fattigvårdsföreståndaren. Anmälan om behof af fattigvård må ock göras hos polismyndighet eller dess underlydande betjente, som, der omständigheterna synas påkalla åtgärd af fattigvårdsstyrelsen, densamma derom underrättar.

§ 12.

1. Fattigvårdsstyrelsen, som har att behandla frågor om beviljande af sökt fattigvård, åligger att göra sig noga underrättad om sökandens lefnadsförhållanden och behof samt efter förekommande omständigheter bestämma, om och i hvilken mån fattigvård honom lemnas må; börande dervid iakttagas, att barn, om hvilket fattigvårdsstyrelse föränlåtes taga vård, varder ej allenast försedt med uppehälle och stadig bostad utan äfven kristligen uppföstradt och undervisadt.

2. I fråga om fattigvård enligt 1 § må åtskilnad icke göras, om den nödstälde tillhör det fattigvårdssamhälle, der han söker fattigvård, eller icke.

§ 13.

1. Fattigvårdsstyrelse åligger vidare att

hålla förteckning öfver de personer, hvilka åtnjuta fattigvård;

hafva tillsyn öfver dessa personer samt vaka deröfver, att beviljad understöd behörigen användes och att de, som af styrelsen emottagit barn eller andra till försörjning, fullgöra sina skyldigheter; börande för sådant ändamål, der det lämpligen ske kan, fattigvårdssamhället fördelas i distrikt, hvartdera stående under närmaste uppsigt af en ledamot af fattigvårdsstyrelsen;

allt öfrigt, som till fattigvården hör, besörja i enlighet med denna förordning och de särskilda bestämmelser, som af fattigvårdssamhället meddelas;

hvarje år aflemna utgifts- och inkomst-förslag för nästföljande året, föra räkning öfver medel, hvilka styrelsen har om händer, samt för sin förvaltning lemna redovisning, allt i öfverensstämmelse med kommunallagarne; och

angående fattigvården afgifva statistisk redogörelse jemlikt de föreskrifter, Kongl. Majt låter utfärda.

2. Fattigvårdsstyrelse bör ock, der anmälan göres, att barn betlar eller att det vanvårdas, förskaffa sig underrättelse om förhållandet och i anledning deraf förfara på sätt styrelsen finner vara af omständigheterna påkalladt.

3. Skulle till följd af missväxt eller annan allmännare olycka sådan inskränkning i eljest vanliga tillfällen till erhållande af arbetsförtjenst ega rum, att arbetsföra personer utan eget förvållande äfventyra nöd, må fattigvårdsstyrelsen ega att hemställa till fattigvårdssamhället om viltagande af de åtgärder, hvilka deraf må föränledas.

§ 14.

1. Är fattigvårdssamhälle fördeladt i rotar, skall fattigvårdsstyrelsen ej allenast hålla tillsyn deröfver, att de särskilda rotarne fullgöra hvad dem i afseende på fattigvård i allmänhet åligger, utan ock, der i visst fall fattigvård, som enligt 1 § erfordras, af rote underlåtes och rättelse ej genast efter tillsägelse af fattigvårdsstyrelsen följer, lemna den behöfvande nödig fattigvård och vidare förfara såsom i 29 § sägs. Enahanda tillsyn och förfarande åligger styrelsen i afseende å fattigvård, hvilken enskild person enligt 34 § sig åtagit.

2. Uppstår tvist emellan särskilda, till samma fattigvårdssamhälle hörande rotar angående skyldighet att bekosta fattigvård för viss person, tillkommer samhällets fattigvårdsstyrelse att tvisten afgöra.

§ 15.

1. Der kommunalnämnd ej utgör fattigvårdsstyrelse, utser fattigvårdssamhälle på landet ledamöter i sådan styrelse till det antal, som med hänsigt till samhällets vidd och folkmängd erfordras, dock ej mindre än tre; och skola, då val till ledamöter anställas, jemväl utses suppleanter i styrelsen till halfva antalet af ledamöterna, eller, om dessas antal ej är jemnt, till det antal, som är närmast öfver hälften.

2. I stad utses ledamöter i fattigvårdsstyrelse till det antal, fattigvårdssamhället finner skäligt bestämma, dock ej mindre än fem.

3. I afscende på ledamöts och suppleants tjenstgöringstid och afgång samt rättighet att uppdraget sig afsäga iakttages å landet, hvad om ledamot eller suppleant i kommunalnämnd, och i stad hvad om stadsfullmäktig gäller.

4. Är fattigvårdssamhälle i rotar fördeladt, utser hvarje rote sin fattigvårdsföreståndare afvensom, der rote bestämt, att särskild styrelse för dess fattigvårdsangelägenheter skall finnas, två eller flera af rotens medlemmar att jemte fattigvårdsföreståndaren sådan styrelse utgöra.

§ 16.

1. I fattigvårdssamhälle, hvarest särskild fattigvårdsstyrelse är tillsatt, utser samhället bland styrelsens ledamöter ordförande och vice ordförande att tjenstgöra för den tid, de äro till ledamöter valde.

2. Äro både ordförande och vice ordförande hindrade att styrelsens sammanträde bevista, utser styrelsen inom sig ordförande för tillfället.

3. Till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande skall ofördröjligen insändas uppgift på den persons namn och bostad, som blifvit vald till ordförande i fattigvårdsstyrelse; och låter Kongl. Maj:ts Befallningshafvande derom i länskungörelse meddela underrättelse.

4. I styrelse för rotens fattigvårdsangelägenheter är fattigvårdsföreståndaren ordförande,

§ 17.

1. Fattigvårdsstyrelse sammanträder å det ställe och på de tider, styrelsen bestämmer och dessutom så ofta ordföranden finner nödigt eller då minst halfva antalet af styrelsens ledamöter derom gör framställning; börande å landet underrättelse om blifvande sammanträde offentliggen kungöras, derest ej fråga är om ärende, som fordrar skyndsammare handläggning, än att sådant kan medhinnas.

2. Ärende må icke hos fattigvårdsstyrelse till afgörande företagas, såvida ej flera ledamöter än hälften af hela antalet äro tillstädes; börande, der ledamöterna endast äro tre, hela antalet tillstädesvara.

3. Omröstning till beslut sker öppet och tillkommer hvarje röstande en röst. Äro rösterna å båda sidor lika delade, gäller den mening, ordföranden biträder. Val skall, der så äskas, förrättas med slutna sedlar och skiljer lotten emellan lika röstetal.

§ 18.

1. Ordförande i fattigvårdsstyrelse på landet skall vid sammanträde föra eller på eget ansvar låta föra protokoll, upptagande styrelsens beslut med skälen dertill. Han ombesörjer skriftväxlingen, emottager till styrelsen ankommande skrivelser och gjorda framställningar, ansvarar för räkenskapernas ordentliga förande, vårdar styrelsens handlingar och håller öfver dem register, allt utan annan ersättning, än den godtgörelse, som för skrifmaterialier, postporto samt skrifnings- och räkenskaps-besvär af fattigvårdssamhället anslås; egande ordförande att för utförandet af nämnda göromål antaga erforderliga biträden, samt, när han finner skäligt, dem entlediga.

2. Hvad här är sagdt gäller ock för ordförande i fattigvårdsstyrelse i stad, så framt ej af allmän rådstuga eller stadsfullmäktige, der sådane finnas, annorlunda beslutes.

§ 19.

Hvarje ledamot i fattigvårdsstyrelse ansvarar gemensamt med de öfriga för de medel, styrelsen under sin förvaltning haft, äfvensom för de säkerhetshandlingar, mot hvilkas antaglighet han ej till protokollet gjort anmärkning. Denna ansvarighet fortfar till dess förvaltningen blifvit godkänd af fattigvårdssamhället eller, om klander anställs, af vederbörlig domstol, eller ock till dess natt och år efter räkenskapernas aflemnande förflutit, utan att klander i laga ordning blifvit anstaldt.

§ 20.

Fattigvårdsföreståndare äfvensom rotestyrelse skall ställa sig till efterrättelse ej mindre hvad här ofvan om åliggande för fattigvårdsstyrelse och dess ordförande sagdt är och i afseende på rotens fattigvård finnes tillämpligt, än ock de särskilda föreskrifter, hvilka beslutet om rotefördelningen innehåller eller roten meddelar.

§ 21.

De föreskrifter, som i 10, 14, 15, 16, 17, 18, 19 och 20 §§ äro meddelade, gälla ej för Stockholms stad, utan tjena angående de ämnen, som i dessa §§ afses, förordningen angående kommunalstyrelse i Stockholm samt den för Stockholms fattigvårdsnämnd gällande instruktion till efterrättelse.

IV.

Om hemortsrätt samt om ersättning för lemnad fattigvård.

§ 22.

I fråga om fattigvård skall svensk medborgare, för hvilken behof deraf uppstår, anses, med nedan stadgade undantag, hafva hemortsrätt i det fattigvårds-

samhälle, hvarest han sednast författningsenligt blifvit eller bort blifva mantals-skrifven.

§ 23.

Den, som fyllt sextio år, behåller derefter den hemorts rätt han då egde.

§ 24.

1. Hustru har, oberoende af sin ålder, samma hemorts rätt som mannen. Varder äktenskapet genom mannens död eller eljest upplöst, behåller hustrun den hemorts rätt, hon under äktenskapet senast egde, till dess annan henne tillkommer.

2. Äkta barn, som är minderårigt, har faderns eller, der han är död och modern lefver, moderns hemorts rätt, men, om båda föräldrarne äro döda, den hemorts rätt, hvilken den sist afidne vid sin död egde.

3. Oäkta minderårigt barn har samma hemorts rätt som modern eller, om hon är död, den hon senast egde.

4. Vid den hemorts rätt barn eger, då det fyller femton år, bibehålles det till dess det sjelf annan erhåller.

§ 25.

Har någon för sig, hustru eller minderårigt barn kommit i behof af fattigvård enligt § 1 innan ett år förflutit sedan han, till följd af inflyttning, blifvit eller bort blifva mantalsskrifven inom visst fattigvårdssamhälle, eller har den, som med afseende å tilltänkt inflyttning, mantalsskrifvits inom visst fattigvårdssamhälle, dit ej inflyttat; anses personen icke hafva hemorts rätt i det fattigvårdssamhälle, inom hvilket han sålunda blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, utan behåller han den hemorts rätt, han näst derförut egde. Detsamma gäller der någon, som till följd af inflyttning blifvit eller bort blifva inom visst fattigvårdssamhälle mantalsskrifven, under loppet af ett år näst derförut eller näst derefter för sig, hustru eller minderårigt barn af annat fattigvårdssamhälle åtnjutit fattigvård.

§ 26.

För dem af krigsmanskapet eller af de vid kronans varf eller verkstäder anställda arbetare eller handverkare, hvilka endast till följd af tjensten mantalsskrifvas å tienstgöringsorten, gäller ej denna mantalsskrifning till bestämmande af deras hemorts rätt.

§ 27.

Fattigvårdssamhälles fördelning i rotar har icke i förhållande till annat samhälle inverkan på fråga om hemorts rätt eller deraf beroende ersättning för lemnad fattigvård.

§ 28.

Ej må någon för äfventyret af framtida fattigvårdstunga förmenas rätt att välja vistelseort.

§ 29.

1. Fattigvårdssamhälle, som på grund af 1 § lemnat fattigvård åt någon, hvilken inom annat samhälle har hemortsrätt, är berättigadt att därför äfvensom för begrafningskostnad, om sådan erfordrats, af det senare samhället erhålla ersättning. För utbekommande deraf eger fattigvårdsstyrelsen, som meddelat fattigvården, att med aflemnande af tillgängliga handlingar till upplysning om det fattigvårdssamhälle, der den nödstälde har hemortsrätt, samt med anmälan om de förhållanden, af hvilka fattigvården påkallats, och beskaffenheten deraf, inom en månad efter den dag, då fattigvården beviljades, anställa talan hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i länet. Försittes nämnde tid, skall all rätt till ersättning för fattigvård, som lemnas derefter och intill dess krafvet anhängiggöres, anses förfallen. Då ersättningstalan, hvarom nu är nämnt, blifvit väckt, förelägger Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, vid lämpligt äfventyr, fattigvårdsstyrelsen i det samhälle, mot hvilket talan föres, att inom viss kort tid med förklaring inkomma. Uppgifves den nödstälde hafva hemortsrätt inom fattigvårdssamhälle i annat län, öfverlemnas ärendet till handläggning af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande derstädes. Efter skriftvexlingens afslutande och sedan ytterligare utredning, der sådan erfordras, försiggått, afgöres målet af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande. Särskild tvist emellan fattigvårdssamhällen om det belopp, hvartill ersättning för sådan fattigvård skäligen bör bestämmas, skall ock af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande afgöras.

2. Har fattigvårdssamhälle tillskyndats kostnad för fattigvård, som enligt 1 § lemnats någon, för hvars försörjning skyldeman eller annan enskild person eller rote bör ansvara, eger, i den mån fattigvårdsstyrelsen icke finner skäl till eftergift, samhället att af den, hvilken ansvarigheten åligger, åtnjuta ersättning för den lemnade fattigvården, så ock för begrafning, der sådan egt rum. I fråga om utsökande af ersättning, som här omförmäles, gäller i tillämpliga delar hvad i 1 mom. om kraf mot visst fattigvårdssamhälle är stadgadt.

3. Är fattigvård enligt 1 § tilldelad någon, hvars hemortsrätt ej kan utrönas, eller den, som icke är svensk medborgare, och kan ej hos enskild person uttagas ersättning för den kostnad, som förorsakats af fattigvården eller af begrafning, om sådan ifrågakommit, erhåller vederbörande fattigvårdssamhälle godtgörelse af staten i den ordning, här nedan bestämmes.

§ 30.

Då någon, som af ett fattigvårdssamhälle undfår fattigvård enligt 1 §, har hemortsrätt i annat fattigvårdssamhälle, eger fattigvårdsstyrelsen i det senare samhället begära hans hemsändande eller derom sjelf besörja, eller ock med begifvande af fattigvårdsstyrelsen i det samhälle, hvarest han vistas, låta honom der kvarblifva, i hvilket senare fall hans fattigvård besörjes af denna styrelse mot ersättning af det samhälle, der han har hemortsrätt. Vill denna fattigvårdsstyrelse ej medgifva hans kvarblifvande, är styrelsen berättigad att hemsända honom till det fattigvårdssamhälle, i hvilket han har hemortsrätt, och att af detta samhälle erhålla godtgörelse för den skäligen kostnad, som deraf föranledes; dock må hemsändande ej ske, inuån fattigvårdsstyrelsen i sistnämnda samhälle lemnats tillfälle att dermed sjelf taga befattning, och ej heller ega rum, så framt den, hvars hemsändande är i fråga, skulle deraf lida till sin helsa, eller fattigvården endast är tillfällig.

2. Hvad i 29 § 2 och 3 mom. är stadgad om ersättning för fattigvård åt dem, som der nämnde äro, gäller ock om godtgörelse af kostnad för deras hemsändande.

§ 31.

1. Befinnes någon af manskapet vid värfvad trupp inom arméen eller vid annan afdelning af sjöförsvaret än båtsmanshället, eller någon vid kronans värf eller verkstad anställd arbetare eller handverkare inom ett år efter afskedstagan- det vara af ålderdom eller ock af själs- eller kropps-sjukdom, vanförhet eller lyte, som under tjänstetiden ådragits, försatt i så nödställd belägenhet, att fattigvård enligt 1 § honom lemnas, ersättes vederbörande fattigvårdssamhälle af staten ej mindre kostnaden för fattigvården, än äfven hemsändnings- eller begrafnings-kost- nad, der sådan ifrågakommit. Lag samma gäller, då fattigvård enligt 1 § lemnas hustru eller minderårigt barn, som deraf är i behof, under det mannen eller fadern i tjenst, som här är nämnd, qvarstår eller inom ett år efter hans under tjänste- tiden inträffade död eller inom lika tid efter det han från tjensten undfick afsked, i sistnämnda fall dock endast om mannen eller fadern till följd af ofvan uppgifvet förhållande enligt 1 § sjelf varit eller är i åtnjutande af fattigvård.

2. Har någon oafbrutet under längre tid, dock minst fem år, vistats utom fattigvårdssamhälle, hvarest han har hemortsrätt, och samhället måst vidkännas kostnad till följd af fattigvård, hemsändning eller begrafning, som erfordrats för honom sjelf eller för hans minderåriga barn eller hustru, de der jemväl under nämnde tid utom samhället oafbrutet vistats; må samhället, om det är af fattig- vård synnerligen betungadt, kunna erhålla understöd af staten, i den mån för sådant ändamål anslagna medel lemna tillgång och Kongl. Maj:t pröfvar skäligt.

§ 32.

1. Ersättning eller understöd af staten enligt 29, 30 och 31 §§ sökes af vederbörande fattigvårdsstyrelse hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande för hvarje år inom Januari månads utgång det påföljande året; och åligger Kongl. Maj:ts Befallningshafvande att granska de ansökningar, som inkommit, och före den 15 nästföljande Mars dem jemte eget utlåtande till Kongl. Maj:t insända.

2. Angående behandling af frågor om ersättning för understöd, som af fattigvårdssamhällen i ett af de förenade rikena Sverige och Norge lemnas nöd- ställda personer från det andra riket, gäller hvad särskildt stadgas.

V.

Om bidrag till fattigvården.

§ 33.

Der afkastningen af fattigvårdssamhälles för fattigvården afsedda fastig- heter och kapital, inflytande bötesmedel, kollekt, frivilliga gåfvor och andra sådana

sådana inkomster icke äro tillräckliga för fattigvårdens bestridande, skall dertill erläggas en afgift för året af högst femtio öre för man och tjugofem öre för qvinnu, som inom fattigvårdssamhället mantalsskrifven är och fyllt aderton år; dock må eftergift deraf kunna beviljas den, som befinner sig i särdeles knappa omständigheter. Hvad derutöfver erfordras, fylles genom tillskott efter de grunder, som för kommunalutskylders utgörande i allmänhet äro stadgade.

§ 34.

Idkas vid fabriks-, bruks- eller grufve-egendom inom fattigvårdssamhälle å landet rörelse af den utsträckning, att dervid begagnas ett större antal arbetare, som utgöra egna matlag, eller har innehafvare af jord å landet i sin tjänst antagit statfolk eller å sina egor upplåtit bostad eller plats dertill åt så kallade backstugusittare eller inhysesshjon, de der ock utgöra egna matlag; och finnes sådant för fattigvårdssamhället medföra väsendtligt större tunga, än som motsvaras af de bidrag, hvilka enligt 33 § egendomsinnehafvaren skall lemna, är denne pliktig att derutöfver utgifva särskildt tillskott. Härom må öfverenskommelse mellan fattigvårdsstyrelsen och egendomsinnehafvaren träffas, men, der det ej sker, eger Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, på fattigvårdsstyrelsens yrkande och efter det egendomsinnehafvaren blifvit hörd, att pröfva, huruvida denne bör till fattigvårdssamhället erlägga särskild årlig afgift, hvilken må bestämmas till högst tio riksdaler för hvarje sådant matlag. Önskar egendomsinnehafvaren att heldre åtaga sig enskild ansvarighet för den fattigvårdstunga, som af ifrågavarande matlag föranledes, är det honom tillåtet, så vida han dertill finnes vederhäftig, och åtnjuter han då befrielse från ej mindre nämnda särskilda afgift än äfven hälften af den tillskottsafgift, hvarom i 33 § stadgas. Öfverenskommelse eller föreskrift, som här är nämnd, skall gälla för en tid af fem år; dock må, så vida fattigvårdssamhället och egendomsinnehafvaren derom åsämjas, öfverenskommelsen eller föreskriften före denna tids utgång upphöra att tillämpas.

VI.

**Om fattigvårdssamhälles rätt mot dem, som åtnjuta fattigvård;
så ock om betlande.**

§ 35.

1. Fattigvårdsstyrelse tillkommer målsmans- och husbonde-rätt öfver den, som af fattigvårdssamhället åtnjuter full försörjning, hvilken ej blott tillfällig är, samt husbonderätt ej mindre öfver en hvar, som för sig åtnjuter annau fattigvård, än ock öfver den, hvars minderåriga barn eller hvars hustru enligt 1 § åtnjuter full försörjning, som ej är tillfällig; gällande den målsmans- och husbonderätt så länge fattigvården fortfar.

2. Om någon genom lättja eller liknöjdhet ådrager sitt minderåriga barn eller sin hustru sådan nöd, att fattigvård måste enligt 1 § någon af dem lemnas, skall han, äfven om fattigvården är tillfällig, stå under fattigvårdsstyrelsens husbondevälde till dess den kostnad, fattigvårdssamhället tillskyndats, blifvit godtgjord. Till enahanda påföljd är den förfallen, hvars minderåriga barn, enligt hvad här nedan sägs, för betlande anhålles och på fattigvårdssamhälles bekostnad hemsändes.

3. Den fattigvårdsstyrelse tillkommande husbonderätt må styrelsen å annan öfverlåta.

4. Skulle arbetsför person, som står under fattigvårdsstyrelsens husbondevälde och ej är minderårig, vägra att fullgöra arbete, som honom föresattes af styrelsen eller annan, å hvilken husbonderätten öfverlåtits, eller eljest visa tredska, sjelfsvåld, oordentlighet eller sturskhet, och rättar han sig ej efter styrelsens varning, må styrelsen, då hon aktar nödigt, om förhållandet göra anmälan hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande. Visar åter annan, som står under fattigvårdsstyrelsens husbondevälde, tredska, sjelfsvåld, oordentlighet eller sturskhet, må, om han fyllt femton år, hans underhåll för någon tid minskas, och eger, om han yngre är, styrelsen låta honom lämpligen aga.

§ 36.

1. Fattigvårdssamhälle är berättigadt att af den egendom, som tillhör någon då han kommer i åtnjutande af fattigvård, eller honom sedermera tillfaller, i den mån fattigvårdsstyrelsen icke finner skäl till eftergift, erhålla godtgörelse ej mindre för lemnad fattigvård än äfven för hemsändnings- eller begravningskostnad, när sådan ifrågakommit.

2. Varder enligt 1 § någon emottagen till full försörjning, som ej blott tillfällig är, skall allt, hvad han då eger, tillfalla det fattigvårdssamhälle, som bekostar fattigvården.

3. Arbetsförtjenst, som tillkommer någon den tid han står under fattigvårdsstyrelsens husbondevälde, må, antingen styrelsen begagnar hans arbetskraft eller tillåter honom sjelf deröfver förfoga, användas ej allenast till godtgörelse, hvarom i 1 mom. förmåles, utan ock till ersättning för fattigvård, hvilken enligt 1 § lemnats hans minderåriga barn eller hans hustru, äfvensom till gäldande af hvad han enligt 43 § 2 mom. kan kännas skyldig att utgifva för betlande barns hemsändande.

§ 37.

Hvad i 35 och 36 §§ är sagdt om fattigvårdssamhälle och fattigvårdsstyrelse, gäller ock, der samhälle är i rotar fördeladt, för rote- och fattigvårdsföreståndare eller rotestyrelse.

§ 38.

Hvar som med ord eller åtbörder begär allmosa af annan än den, hvilken enligt 11 § bör anmälan om behof af fattigvård emottaga, anses hafva betlat.

§ 39.

1. Inom hvarje fattigvårdssamhälle skall finnas behöfligt antal tillsyningsmän, hvilka böra anhålla betlare och med dem anställa förhör samt i öfrigt förfara på sätt i § 40 föreskrifves.

2. Fattigvårdsstyrelsen eger att tillsyningsman antaga och, då styrelsen så för godt finner, entlediga; och åtnjuter tillsyningsman för sitt bestyr den aflöning, fattigvårdssamhället efter förslag af fattigvårdsstyrelsen bestämmer.

§ 40.

1. Anser tillsyningsman anhållen betlare, som fyllt femton år, vara i den nödställda belägenhet, att enligt 1 § fattigvård erfordras, skall tillsyningsmannen om förhållandet göra anmälan hos fattigvårdsstyrelsen för den åtgärd, som vederbör.

2. Betlar någon efter fyllda femton år utan att vara i den nödställda belägenhet, att fattigvård enligt 1 § erfordras, och är han förut beträdd med betlande, eller ådagalägges af omständigheterna att han stryker omkring för att öfva betlande, må tillsyningsman, om betlaren icke har sitt hemvist inom det fattigvårdssamhälle, der han anhålles, afföra honom till närmaste krono- eller stads-betjent för att genom dennes försorg öfverlemnas till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande. Har åter anhållen betlare sitt hemvist inom det fattigvårdssamhället, anmäler tillsyningsman förhållandet hos fattigvårdsstyrelsen, som, der fattigvård enligt 2 § anses icke böra ifrågakomma, meddelar betlaren varning eller ock låter honom till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande afföra.

3. Anträffas minderårigt barn betlande inom främmande fattigvårdssamhälle, bör tillsyningsmannen ombesörja barnets afförande till det fattigvårdssamhälle, hvarest barnet har hemortsrätt, eller, om den, hvilken vården om barnet åligger, har sitt hemvist inom annat fattigvårdssamhälle, till detta. Är ej då tillförlitligen känt, till hvilken ort barnet sålunda må kunna afföras, bör tillsyningsmannen öfverlemnna det till fattigvårdsstyrelsen för erhållande under tiden af den fattigvård, som nödig pröfvas.

4. Betlar minderårigt barn inom fattigvårdssamhälle, hvarest den, hvilken vården om barnet åligger, har sitt hemvist eller barnet har hemortsrätt, eller är barn till följd af betlande hemsändt till sådant samhälle, bör tillsyningsman om förhållandet göra anmälan hos fattigvårdsstyrelsen, som lemnar barnet fattigvård, då sådan erfordras, eller, om behof deraf ej är för handen och af omständigheterna ådagalägges, att betlandet ej skett på befallning eller med tillåtelse af föräldrar eller annan, som vården om barnet åligger, varnar barnet samt uppmanar den, hvilken om barnet har vård, att hålla noggrann tillsyn öfver detsamma. Varder, sådant oaktadt, betlandet förnyadt, gör tillsyningsman derom anmälan hos ortens polismyndighet, som då må förordna, att barnet af föräldrar eller annan, under hvars vård och lydnad det står, med aga hemma i huset rättas skall.

5. Har minderårigt barn betlat på befallning eller med tillåtelse af föräldrar eller annan, som är skyldig att om barnet hafva vård, må fattigvårdsstyrelsen auringen varna den, som betlandet befallt eller tillåtit, eller ock om förhållandet göra anmälan hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande.

§ 41.

1. Betlare, hvarom i 40 § 2 mom. sägs, må Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, antingen betlaren tillhör länet eller icke, ålägga allmänt arbete, der sådan åtgärd pröfvas vara af omständigheterna påkallad, men eljest låter Kongl. Maj:ts Befallningshafvande förpassa eller med fångskjuts försända honom till den ort, hvarest han anses hafva sitt rätta hemvist; Kongl. Maj:ts Befallningshafvande obetaget att, då det pröfvas lämpligare, öfverlemna betlare, som anses hafva sitt hemvist inom annat län, till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande derstädes, för behandling, som här är föreskrifven.

2. Har någon gjort sig skyldig till förseelse, som i 35 § 4 mom. eller 40 § 5 mom. sägs, och varder förhållandet hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande anmaldt, må, efter förhör inför Kongl. Maj:ts Befallningshafvande eller enligt dess förordnande vid domstol i orten, Kongl. Maj:ts Befallningshafvande ålägga honom allmänt arbete eller, då mildrande omständigheter förekomma, låta vid varning bero.

§ 42.

1. Pröfvar Kongl. Maj:ts Befallningshafvande skäligt ålägga betlare eller någon af dem, som mot 35 § 4 mom. eller 40 § 5 mom. sig förbrutit, allmänt arbete, skall tiden derfor bestämmas till minst en och högst sex månader; börande arbetet förrättas i allmän tvångsarbetsanstalt, som för orten är afsedd, eller ock i sådan, under offentlig myndighets tillsyn ställd tvångsarbetsanstalt, som i 6 § 3 mom. eller 9 § 2 mom. omförmäles, der dess stadgar det medgifver. Finnes ej sådan arbetsanstalt, skall han hållas lika lång tid i länsellfångelse eller kronohäkte till det arbete, som kan vara att tillgå, eller, om utrymme der brister, i arbetsfångelse eller vid kronoarbeta-korps.

2. Är betlare tillika såsom försvarslös förfallen till allmänt arbete, må ej särskildt ansvar för betlandet honom ådömas.

§ 43.

1. Hemsändes betlare från fattigvårdssamhälle, hvarest han anhållits och enligt § 1 undfått fattigvård, gäller om ersättning för forslingskostnaden, hvad ofvan är stadgad i afscende på ersättning för hemsändande af den, hvilken kommit i åtnjutande af sådan fattigvård.

2. Har minderårigt barn blifvit anhållet inom främmande fattigvårdssamhälle och derifrån af tillsyningsman hemsändt, skall den kostnad, som dervid af omständigheterna oundgängligen påkallats, gäldas af det fattigvårdssamhälle, hvarest barnet har hemortsrätt, dock med rättighet för samhället till ersättning af den, hvilken värden om barnet åligger; och utsökes ersättningen på sätt om kraf för lemnad fattigvård stadgats. Är sistnämnda samhälle fördeladt i rotar och hör barnet i fattigvårdshänsende till någon af dessa, skall roten godtgöra samhället, hvad detsamma utgifvit, och eger roten samma rätt till ersättning, som här ofvan blifvit samhälle lemnad.

3. Der fattigvårdsstyrelse enligt 40 § 2 mom. låter afföra anhållen betlare till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, bestrides kostnaden därför af fattigvårds-samhället.

4. Utom i de fall, som i 1, 2 och 3 mom. nämnda äro, skall all kostnad för betlares forsling gäldas af staten.

§ 44.

Hvad i afseende på behandling af betlande personer i denna förordning sägs om Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, gäller äfven för poliskammare.

§ 45.

Till förekommande af betlande skola krono- och stadsbetjente sjelfva använda all uppmärksamhet samt, såvidt på dem kan bero, lemna fattigvårdsstyrelse och tillsynsman den handräckning, som påkallas.

VII.

Om klagan i fattigvårdsärenden.

§ 46.

1. Är någon missnöjd med fattigvårdsstyrelsens beslut, hvarigenom sökt fattigvård blifvit helt och hållet eller till någon del vägrad, må han hos fattigvårdsstyrelsens ordförande begära, att beslutet underställes fattigvårdssamhällets pröfning; och skall, då sådan begäran blifvit gjord, styrelsens ordförande ofördröjligen insända beslutet jemte de till saken hörande handlingar till kommunalstämmans, magistratens eller stadsfullmäktiges ordförande, hvilken det åligger att införa vederbörande anmäla ärendet så skyndsamt, som omständigheterna påkalla.

2. Vill fattigvårdssambälle uppdraga pröfning, som i 1 mom. sägs, åt särskild nämnd, skall beslutet derom, hvilket jemväl bör innehålla föreskrifter angående nämndens sammansättning och verksamhet, anmälas hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, som detsamma antingen oförändradt fastställer eller på skäl, som skola anföras, ogillar. Har beslutet blifvit fastställt och särskild nämnd kommit till stånd, gäller om dess ordförande, hvad angående kommunalstämmas, magistrats och stadsfullmäktiges ordförande i 1 mom. är föreskrifvet.

3. Öfver kommunalstämmas, kommunalfullmäktiges, allmän rådstugas, stadsfullmäktiges eller särskild nämnds beslut angående sökt fattigvård må besvär ej anföras i annat fall, än att klaganden tilltror sig kunna visa, att beslutet ej i laga ordning tillkommit; och gäller för sådan klagan äfvensom för talans fullföljd mot annat af kommunalstämman, kommunalfullmäktige, allmän rådstuga eller stadsfullmäktige meddeladt beslut i fattigvårds-mål hvad i kommunallagarne sägs om besvär öfver dessa myndigheters beslut i andra kommunens angelägenheter.

4. Genom hvad i denna § stadgadt blifvit är Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, som har till embetspligt att vaka öfver fattigvårdens behöriga handhaf-

vande, icke betaget att tillhålla det fattigvårdssamhälle, som underlåter att lemna fattigvård, då sådan enligt 1 § för viss person erfordras, att sin skyldighet fullgöra.

§ 47.

Öfver fattigvårdsstyrelsens beslut, som icke enligt 46 § 1 mom. tillhör fattigvårdssamhällets pröfning och icke heller angår annan förvaltningsfråga, för hvars behandling fattigvårdsstyrelsen jemlikt de i denna förordning eller i kommunallagarne gifna föreskrifter är endast inför fattigvårdssamhället ansvarig, må besvär anföras hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande. Besvären ingifvas innan klockan tolf å trettionde dagen efter det klaganden af beslutet erhöill del, den dagen oräknad, då sådant skedde; och åligger klaganden att ej allenast vid besvären foga det öfverklagade beslutet och bevis om dagen, då beslutet delgafs, utan äfven inom fjorton dagar efter besvärstidens utgång till fattigvårdsstyrelsen aflemna diariibevis deröfver, att han sig besvärat. Försummas något af hvad sålunda blifvit föreskrifvet, må beslutet gå i verkställighet.

§ 48.

1. Den, som är missnöjd med Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes beslut i tvist mellan fattigvårdssamhällen, rotar eller enskilde i fråga om viss persons fattigvård eller hemortsrätt eller om ersättning för kostnad, som af hans fattigvård, hemsändande eller begrafning förorsakats, må deröfver hos Kammarrätten anföras besvär, hvilka innan klockan tolf å trettionde dagen efter den, då klaganden af beslutet erhöill del, den dagen likväl oräknad, skola aflemnas till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, som öfver besvären infordrar vederbörandes förklaring och, sedan den inkommit, till Kammarrätten insänder samtliga till målet hörande handlingar jemte eget utlåtande. Lag samma gäller för fullföljd af klagan öfver åtgärd, som, på sätt i 46 § 4 mom. sägs, Kongl. Maj:ts Befallningshafvande funnit nödigt besluta; dock skall sådant beslut genast befordras till verkställighet utan afbidan af besvärstidens utgång eller anförda besvärs pröfning.

2. I andra fattigvårdsärenden, med undantag af mål, som i 50 § omförmas, skall för klagan öfver Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes beslut iakttagas hvad kommunallagarne rörande kommunalangelägenheter bestämma, der icke för vissa frågor annan ordning uttryckligen stadgad är.

3. Har mål, som rör viss persons hemortsrätt och fattigvårdssamhälles deraf beroende anspråk på godtgörelse för hans fattigvård, förevarit hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i särskilda län, och anföras besvär öfver det i hufvudsaken sist meddelade utslag, då må ock i sammanhang dermed klagan föras öfver annat dessförinnan i målet gifvet beslut och sådant beslut ej utgöra hinder för sakens pröfning i dess helhet.

§ 49.

I Kammarrättens beslut eger den, som dermed är missnöjd, att hos Kongl. Maj:t söka ändring genom besvär, hvilka böra ingifvas i Justitierevisions-expeditionen inom den tid och i den ordning, som för fullföljd af besvär öfver Kammarrättens utslag i civila mål i allmänhet är bestämd.

§ 50.

Sökes ändring i Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes utslag i mål rörande betlare, lärer till efterrättelse hvad i stadgan angående försvarslösa och till allmänt arbete förfallna personer i afseende på besvär öfver Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes utslag och detsammas verkställighet föreskrifves.

VIII.

Öfvergående stadgande.

§ 51.

Denna förordning skall tjena till efterrättelse från och med den ; dock kommer hvad angående hemortsrätt stadgats icke att tillämpas i fråga om afljelpande af sådant behof af fattigvård, som dessförinnan blifvit anmäldt, utan bör i afseende derå iakttagas hvad hittills varit föreskrifvet; och skola de mål, som före sagda tid blifvit af fattigvårdsstyrelse eller ombetsmyndighet afgjorda, i händelse af ändringssökande fullföljas i hittills stadgad ordning.
